

Повір мені. Новела. Книга 6.5

КУПИТИ

Руйнівню романтична п'ята новела серії **«Знищ мене»** бестселера за версією **The New York Times** та **USA Today**

Аарон Варнер, Джульєтта і їхні друзі зі "Святилища", попри обмежені ресурси і шалену втому, наполегливо працюють, щоб повернути світ до нормального життя. Проте думки Варнера займають не лише політика й економіка. Вони з коханою здолали стільки перешкод і нарешті можуть бути разом.

Один

Ця стіна незвично біла.

Біліша, ніж зазвичай буває. Більшість людей думає, що білі стіни справді білі, але правда в тому, що їм лише здається, ніби вони бачать білий колір, насправді це зовсім не білий. Більшість відтінків білого змішано з краплею жовтого, що допомагає пом'якшити жорсткі кути чистого білого, перетворюючи його на колір екрю, колір слонової кістки. Різноманітні відтінки кремового. Навіть колір яєчного білка. Чистий білий практично нестерпний, він такий білий, що аж віддає синім.

Ця стіна, зокрема, не настільки біла, щоби бути не-стерпною, але відтінок білого досить різкий, щоб викликати в мене цікавість, що насправді є не чим іншим, як дивом, тому що я дивлюся в стіну вже більшу частину години. Тридцять сім хвилин, якщо бути точним.

Мене тримає в заручниках традиція. Формальність.

— Ще п'ять хвилин, — каже вона. — Обіцяю.

Чую, як шелестить тканина. Чую, як щось застібають.

Трепет...

— Це що, тюль?

— Ти мене не слухаєш!

— Знаєш, кохання моє, спадає на думку, що реальні ситуації, коли я був заручником, були менш нестерпними, ніж це.

— Добре, добре, збираюся. Пакую. Мені треба хвилинка, щоб о...

— Це не обов'язково, — кажу я і повертаюся. — Цю частину мені точно можна бачити.

Я притуляюся до неприродно білої стіни, роздивляюся її, поки вона супиться, дивлячись на мене, її губи застигли у формі слова, яке вона, здається, забула.

— Прошу, продовжуй, — кажу я, махаючи рукою і киваючи. — Що ти там робила.

Вона утримує насуплений вираз обличчя на мить довше, ніж можна, щоб це вважалось чесним, примружує очі, висловлюючи так розчарування, що є чистим обманом.

Елла підсилює цей фарс, притискаючи до грудей одяг, вдаючи сором'язливість.

Я не проти ні на грам.

Я насолоджуюся нею, її м'якими вигинами, її гладенькою шкірою. Її волосся гарне за будь-якої довжини, але останнім часом воно стало довшим. Воно довге і густе, спадає шовком на її шкіру, а коли пощастить — то і на мою.

Елла повільно впускає сорочку.

Я зненацька випростовуюсь.

— Я маю надягнути це під сукню, — каже вона, вдаваний гнів давно в минулому. Елла проводить пальцями по корсету кремового кольору, затримується на поясі, опускається на оздоблені мереживом панчохи.

Вона не може зустрітися зі мною поглядом. Раптом починає соромитися, і цього разу насправжки.

«Тобі подобається?»

Невимовлене запитання.

Припускаю, коли Елла впустила мене до себе у примірочну, то зробила це не для того, щоб я роздивлявся різноманітні відтінки на незвично білій стіні. Припускаю, вона хотіла, щоб я побачив тут дещо цілком конкретне.

Подивився на неї.

І тепер я розумію, що не помилився.

— Ти надзвичайно гарна, — кажу я, не в змозі позбутися трепету в голосі. Чую цей дитячий захват у тоні свого голосу, і це мене бентежить сильніше, ніж мало б.

Я знаю, що не маю відчувати сором за глибокі почуття.

За те, що я розчулився.

І все одно відчуваюся незграбним.

Юним.

Елла тихо промовляє:

— Почуваюся так, наче щойно зіпсувала сюрприз. Ти не повинен нічого із цього бачити аж до весільної ночі.

Моє серце справді на мить зупиняється.

Весільна ніч.

Вона скорочує відстань між нами і немов обвиває руками, звільняючи мене з короткочасного заціпеніння. Коли Елла поряд, так близько до мене, серце прискорює свій ритм. І хоч я не знаю, звідки вона знала, що мені треба її заспокійливий дотик, та я почуваюся вдячним за нього.

Я видихаю, притискаючи її до себе, наші тіла розслабляються, пригадуючи одне одного.

Я ховаю обличчя в її волосся, вдихаю солодкий аромат її шампуню, її шкіри. Минуло лише два тижні. Два тижні від кінця старого світу. І початку нового.

Та мені однаково здається, наче все це сон.

— Це відбувається насправді? — шепочу я.

Різкий стук у двері змушує мене випростатися від переляку.

Елла супиться.

— Хто там?

— Мені дуже прикро, що я вас турбую в такий час, міс, але один джентльмен воліє поспілкуватися з паном Варнером.

Ми з Еллою зустрічаємося поглядами.

— Гаразд, — каже вона швидко. — Не злись.

Я звужую очі.

— Чому б я мав злитися?

Елла відхиляється, щоби було зручніше дивитися мені в очі. Її власні очі світлі й прекрасні. Сповнені занепокоєння.

— Це Кенджі. Я стримую спалах настільки нестримного гніву, що мені здається, наче я зараз сам собі влаштую інсульт. У мене злегка паморочиться в голові.

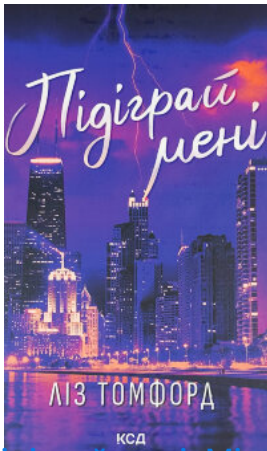
— Що він тут робить? — ціджу я. — Звідки, на бога, він дізнався, як нас знайти?

Вона прикушує губу.

— Ми взяли із собою Аміра й Олів'єра.

— Зрозуміло.

Рекомендована література

Підіграй мені. Місто вітрів. Книга 4

Знайди мене. Новели. Книги 4.5 та 5.5

Голос Арчера

Запізно

Одного разу розбите серце

Балада про недовго й нещасливо (Одного разу розбите серце #2)
Новинка Бестселер

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ